ANCIENT CAESAR

Jocul Fundaţiei

Capitolul unu

— Sunt Hari Seldon. Se auzi vocea unui om de 33 de ani.

— Nu prea cred. Răspunse altcineva sceptic.

— Eu îţi susţin părerea, prietene. Răsună o voce egală.

— Mulţumesc, Daneel. Răspunse Seldon.

— De unde-l cunoşti pe Daneel? Cine eşti? Întrebă altcineva.

— Ţi-am zis înainte. Sunt Hari Seldon, părintele psihoistoriei.

— Ce mai e şi aia? Întrebă din nou omul cu pipa.

— Partenere Elijah, el este un prieten de-al meu din viitor.

— Şi cum se face că e aici? Întrebă Elijah. Eu nu înţeleg cum este legendară Susan Calvin printre noi.

Prezenţă feminină de la masa îl privi pe detectiv deasupra ochelarilor ei. Faţa ei emana răceală şi nici o emoţie nu i se întrezărea nici o zvâcnire a muşchilor. Vorbi încet şi cu o voce egală.

— Nici eu nu ştiu ce caut aici. Şi nu înţeleg de ce mă numeşti legendară.

Liniştea se lăsă din nou la masă. În sfârşit, o imagine de ansamblu. Opt oameni, cinci bărbaţi, trei femei şi un robot, un

android care seamănă foarte mult cu fiinţele umane încât cu greu îţi dădeai seama, ca de fapt era o maşinărie. El era R. Daneel Olivaw, cel supranumit Servitorul Nemuritor. El era liantul care lega celelalte elemente de la acea masă.

— Aş putea sugera un subiect de discuţie. Ar fi bine să facem prezentările pentru a nu fi probleme. Deci, ea este Susan Calvin, robopsiholog şi cel mai important cercetător în domeniul roboticii dintre oameni, bineînţeles.

Femeia schiţă un gest prin care îi salută pe ceilalţi oameni de la masă. Avea un clipboard în braţe pe care însemna anumite lucruri.

— Ea este cea care a trăit în perioada de dinainte de colonizarea Spaţiană. Acum aş vrea să-l prezint pe Elijah Baley, detectiv pământean din New York, un Oraş, care prin faptele sale a readus pământenii la locul lor de cinste.

— Şi tu ai anumite merite, Daneel. Interveni Baley inhalând fum din pipă.

— Dar tu ai fost cel care a condus investigaţiile şi ţi-ai învins propriile slăbiciuni pentru a scoate pământenii din Cavernele de oţel. Lângă el, se afla Gladia Solaria, o spaţiană de pe Solaria.

— Cum? Dar arată ca o femeie. Când am fost eu pe Solaria…

— Golan, solarienii au evoluat hermafrodiţii pe care i-ai întâlnit tu. La începuturi, că urmaşi ai Pământenilor, ei aveau aceeaşi înfăţişare ca şi strămoşii lor, bărbaţi şi femei. Însă, condiţiile grele au făcut că evoluţia lor să fie înspre un corp hermafrodit.

— Huh… Condiţiile grele… Păcat că n-am găsit pe Solaria femei ca şi Gladia…

— Ce ai fi făcut atunci, Golan? Întrebă Bliss, care stătea lângă el, aruncându-i o privire curioasă.

Trezive o privi pe gaiană care stătea în dreapta lui şi îi aruncă o privire acră. Ea însă nu îi răspunse în nici un fel.

— Draga Bliss, de ce te gândeşti întotdeauna la rău. Doar că aş fi preferat să întâlnesc o femeie spaţială...

— Spaţiană... Îl corectă Gladia.

— Mă rog. Aş fi preferat o femeie spaţiană decât pe Bander şi pe Fallom.

Bliss îl privi înfuriată pe Golan care se lăsă pe spate.

— Deci ai fi luat o femeie spaţiană fără crâcnire, dar pe Fallom nu l-ai fi acceptat nici când s-a întâlnit cu Daneel. (arătă spre el cu mână)

— Aş dori să nu va mai certaţi între voi. Cearta nu va rezolva problema noastră. Cel mai important lucru este să găsim o cale de scăpare din locul acesta.

— El este Hari Seldon, cunoscut de către ceilalţi ca şi inventator al psihoistoriei şi o adevărată legenda pentru cei care au trăit în veacurile următoare, mai important decât Salvor Hardin, cel mai mare Primar al Terminusului sau Hober Mallow, cel mai cunoscut Neguţător. Ei trei sunt legendele Fundaţiei, una dintre creaţiile mele, şi sunt foarte cunoscuţi pentru Golan Trevize şi Bliss. El este unul dintre puţinii care au vizitat Pământul pe vremea lui.

— Şi cum arată? Întrebă nerăbdător Baley.

Golan dădu să spună ceva, însă se opri privindu-l pe Daneel. Acesta dădu din cap afirmativ.

— PaL. Planeta este un întins deşert radioactiv. Nelocuit de mii de ani.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Aceasta a fost una dintre dilemele pe care le-am avut de-a lungul istoriei. În vremea celui de-al Doilea Val de colonizări, doi aurorani au vrut să se răzbune pe pământeni şi au distrus planeta transformând-o într-un pustiu nuclear. Am avut de ales între a scăpa planeta şi a opri expansiunea pământenilor, ori să

permit distrugerea planetei şi să îi „arunc” pe oameni printre stele.

— Acum ştim cu toţii ce ai ales. Zise sec Trevize.

Linişte. Toţi păstrau un moment de reculegere în onoarea Terrei, planeta originară a oamenilor care a suferit atâta din partea propriilor odrasle.

Capitolul doi.

Grupul de călători în timp vizitau locurile. Înaintau pe străzile pavate cu dale aurii şi priveau la clădirile înalte care sfidau gravitaţia. Forme piramidale aminteau de vechile morminte funerare din Egiptul antic. Sunsan Calvin recunoscu anticele clădiri şi explică celorlalţi însemnătatea acelor clădiri.

— Dar nu explică misterul locului unde ne aflăm. Medită Seldon. Şi mai ales cine ne-a adus aici?

— Spui că nu am fi putut ajunge aici singuri? Întrebă Bliss.

— Aceasta nu poate fi o coincidenţă, interveni Trevize. Faptul că noi suntem aici, nu poate fi din întâmplare.

— Intradevar, Trevize. M-am gândit la un aspect, care bănuiesc că ar fi o explicaţie pertinentă.

— Spune, Daneel. Zise Elijah în vreme ce se caută de tutun prin buzunarele cămăşii.

— În timpul încercărilor mele de a îndrepta omenirea pe calea cea mai bună, am apelat la ajutorul unor oameni valoroşi pentru a-mi îndeplini planurile. Tu, partenere Elijah, ai fost un model pentru mine datorită calităţilor tale şi instinctului tău de detectiv. Doctor Susan Calvin a fost cel mai mare robotician uman din istorie. Hari Seldon, a inventat psihoistoria şi astfel a salvat civilizaţia. Trevize este omul care „are întotdeauna dreptate”. Toţi aţi avut un rol istoric în perioada voastră. Poate că de aceea am fost aduşi aici.

Grupul ajunse la o intersecţie. În stânga se aflau clădiri înalte, aflate în poziţie verticală, asemănătoare zgârie-norilor, iar în dreapta se găseau clădiri care aveau elemente arhitecturale inspirate din arta greacă.

— Interesant, remarca Seldon, oare dacă aici există elemente a mai multe civilizaţii, n-ar fi normal ca acesta să fie locul de origine a acestor culturi?

— Posibil, Hari. Însă acum ne bazăm pe supoziţii neîntemeiate şi nesigure. Aşa că va trebui să mergem pe intuiţie. Golan, aici intervii tu.

Apelat, bărbatul văzu cum toate privirile erau îndreptate înspre el. Expira zgomotos şi întrebă cu o voce plictisită: -Ce trebuie să fac, Daneel?

— Un lucru simplu. Analizează posibilităţile şi alege cea mai bună variantă.

— E doar o intersecţie. Ne putem întoarce. Replică Trevize.

— Având în vedere că acest tărâm s-ar putea să nu aibă aceleaşi reguli ca şi lumea reală. Aşa că decizia depinde de tine.

Golan expira aerul pe gură, şi privi cele două opţiuni.

— Fără presiune, nu? Încerca să glumească Trevize.

Consilierul ieşi din grup şi se opri la câţiva centimetri de intersecţie. Se uită în stânga, apoi în dreapta şi stătu câteva clipe pe gânduri. Apoi, îşi ridică mâna pentru a indica direcţia….

— Hai s-o luăm în stânga.

— Nu pari prea hotărât. Cumpăni Seldon.

— E o intuiţie. Nu e sigur. Asta aţi vrut. Asta v-am dat.

— OK. Dacă Golan zice să mergem în stânga, să mergem în stânga. Nu avem nimic de pierdut.

— Parcă spuneai ceva despre reguli diferite şi tărâmuri diferite. Interveni îngrijorată Gladia.

— Doar nu te aşteptai să stăm pe loc. Într-un final am fi ales o direcţie sau alta, deşi am preferat ca Golan să o facă. E logic. Replică Daneel....

— Logica ta e uneori foarte. Ilogică. Conchise Bliss.

Grupul porni în direcţia indicată de Consilier. Daneel şi Seldon se aflau în faţă, Baley şi Gladia treceau în urma lor, şi după Trevize şi Bliss, venind în spate, singură, Susan Calvin.

Baley avea sentimente amestecate. Deşi dorea să se întoarcă acasă, se bucura foarte tare ca o vedea pe Gladia. Trecuse atâta timp de când o văzuse pe femeia spaţiană. Şi acum era în faţa lui, având aceeaşi siluetă eterică, aceeaşi faţă triunghiulară, acelaşi păr auriu ce îi cădea pe umeri şi aceeaşi ochi pătrunzători.

— Mi-a fost dor de tine, Gladia.

— O, Elijah, mă simt ciudat să te văd aici.

Îi atinse obrazul. Comisarul tresări. Simţi atingerea pielii ei fine şi zâmbi involuntar.

— Nu ştiam că ştii să zâmbeşti. Remarca femeia.

— Eh, ştiu să fac multe lucruri. Zise el zâmbind cu subînţeles.

Daneel discuta cu Seldon despre planul său, explicându-i istoria Fundaţiei, după moartea savantului.

— Aş fi vrut să am Primul Radiant la mine pentru a calcula aceste efecte de care mi-ai spus. Acel Catâr de care-mi spui aproape a distrus Planul. Dacă A Doua Fundaţie nu ar fi intervenit, atunci civilizaţia ar fi ajuns la picioarele acelui cuceritor. Dar ai spus că acel mutant era steril, nu. Imperiul sau ar fi pierit după moartea sa, dar ceea ce a făcut ar fi rămas în mintea oamenilor. Ar fi dovedit că Fundaţia ar putea fi înfrântă.

Această idee ar putea periclita Planul până la punctul în care s-ar prăbuşi. Fundaţia trebuia să pară invulnerabila ca şi capitală a viitorului Imperiu Galactic.

— Intradevar, Hari.

— Dar… Am uitat de Gaia. Practic, Fundaţia putea dispărea fără a periclita planurile tale secrete pentru protejarea oamenilor.

— Nu e chiar aşa, Hari. Până la activarea Galaxiei, oamenii trebuiau să ştie de existenţa unui imperiu atotputernic. Umbra unui stat destul de puternic încât să le cucerească, ar fi fost destul pentru a opri războaiele aproape în întregime, ei temându-se. Astfel, aş putea sta liniştit şi aş putea aştepta perfecţionarea Galaxiei şi aducerea rasei umane la un numitor comun.

— Înţeleg. Ştii, asta mă face să mă cred un pic mai important decât mă consideram înainte.

— Hari, fără tine, Fundaţiile nu ar fi existat. De ce nu înţelegi asta?

— Mi se pare ca importanţă mea scade pentru că Fundaţia este doar o perdea de fum.

— Nu este adevărat. A fost necesar ca omenirea să ştie că ar putea să se conducă singuri şi să aştepte gloria unui imperiu atotputernic.

— Dar, omenirea nu este în stare să se conducă singură, nu? Asta vrei să zici?

— Într-un fel, da. Este datorită firii sale nestăpânite şi cuceritoare. Oamenii trebuie să înveţe să îşi respecte semenii şi să nu mai abuzeze de putere. Astfel va exista pace.

Susan Calvin mergea încet în urma celorlalţi şi privea giganticii zgârie-nori. Îi aminteau de lumea ei, de Pământul anilor 2000. Se simţi ciudat ascultând poveştile celorlalţi despre Oraşe şi mai târziu disturgerea nucleară a întregii planete. Era trist.

Deodată, ea se opri. Ceilalţi nu băgară în seama lipsa robopsihologului pentru o vreme. După vreun sfert de oră de mers, Daneel dori să pună o întrebare doctorului Calvin... Însă văzu că lipsea.

— Unde a dispărut? Întrebă Seldon mirat.

III.

Cei şase oameni priviră în toate direcţiile căutând tovarăşul pierdut.

— Grupaţi-vă! Ordonă Daneel. Trebuie să stabilim ce să facem.

Toţi se apropiară de robotul preocupat. Chipul său era frământat şi se vedea pe chipul său că încerca să găsească o soluţie.

— Cine a stat în spate? Întrebă Hari.

— Eu şi cu Bliss. Nu am văzut-o când a dispărut. Era liniştită şi nu a vorbit nimic. Când m-am întors să văd ce face, ea părea distanta şi se uită la clădiri. Nu mi-a dat atenţie, aşa că am continuat să vorbesc cu Bliss. Şi apoi m-am mai întors în spate. Până acum.

— Înţeleg, conchise Daneel. Acum trebuie să decidem ce să facem. Ne despărţim sau o căutam împreună?

— Dacă ne despărţim, putem acoperi o distanţă mult mai mare şi o putem găsi mai repede. Propuse Gladia.

— Da, dar cum ne vom reuni după aceea? Zise Baley în vreme ce îşi umplu pipa cu tutun. Oraşul ăsta pare foarte mare şi întortocheat.

— Atunci ce poate fi făcut? Întrebă Bliss. Se aşeză pe o bancă aflată pe trotuar şi asculta discuţia.

— Dacă stăm aici şi vorbim, nu o să rezolvăm problema. Interveni Seldon. Trebuie să facem ceva.

— Hari, trebuie să gândim la rece toate acţiunile pe care le vom face.

— Desigur, Daneel, dar m-am săturat de aşteptarea asta plictisitoare.

— Am şi eu o idée, ce-ar fi să-l trimitem pe Trevize? El are dreptate tot timpul, nu? Poate o găseşte el… Propuse Gladia.

— Este o idée ce nu trebuie lăsată deoparte. Ar putea merge. (se întoarse spre Consilier) Golan, ia-o pe Bliss şi plecaţi în căutarea doctorului Calvin.

Bărbatul o chema lângă el pe femeia gaiană şi ieşi din grup.

— Am înţeles, Daneel.

— Dacă tu o vei găsi, te vei întoarce aici, în faţa clădirii în formă de cilindru. Ai timp jumătate de oră. După aceea, vom trimite o altă echipă în altă direcţie şi tot aşa. Piaţa aceasta va fi punctul de întâlnire. Ţineţi minte.

Golan zâmbi şi îl asigură că înţelese ce trebuia să facă. Porni în viteză, trăgând-o pe Bliss, după el. Cei doi dispărură din cadrul visual al celorlalţi, dup ace cotiră la stânga pe o stradă laterală. Ceilalţi rămaseră pe loc, aşteptând.

*

Trecu o lungă perioadă de timp în care Golan şi Bliss deveniră şi ei dispăruţi.

Gladia răsuflă zgomotos. Stând pe pavajul auriu cu mâinile prinse în jurul genunchilor, ea privea cerul senin. Nu văzu deloc soarele în cele câteva ore în care stătuse acolo.

— Elijah, m-am plictisit. Cât timp a trecut?

Baley stătea lângă ea jucându-se cu pipa goală din lipsă de interes. Se scotoci prin buzunare şi scoase un mic ceas digital. Privi cifrele roşii de pe ecran şi rosti cu voce egală.

— E ora 16:29. A trecut cel puţin o oră. Oricum, Trevize o să vin în curând.

— Da, sigur. Mormăi femeia spaţiană.

Daneel stătea în picioare meditând. Seldon stătea întins pe mijlocul drumului şi efectuă calcule matematice, din plictiseală, reuşind să obţină rezultate cu multe zerouri şi care puteau fi greu rostite de cineva neştiutor.

— Nu mai trebuie să-l aşteptăm. Partenere Elijah, poţi să mergi împreună cu domnişoara Gladia şi să o cauţi pe doctor Calvin.

Baley se ridică. La fel făcu şi Gladia. Se uită în direcţia opusă celei unde plecase atât de grăbit Trevize.

— O să mergem în direcţia asta. Urmează-mă, Gladia. Daneel, ne vedem curând.

— Aşa sper, partenere Elijah.

Cei doi oameni porniseră în direcţia indicate de către Comisar şi apoi se pierduseră pe străzile lungi. Hari se ridică de pe şosea şi îl privi pe robotul umaniform care părea pierdut.

— Am rămas singuri, Daneel.

*

Primele umbre se iveau peste oraş. Daneel şi Seldon aşteptau de multe ore fără nici un răspuns. Nici Golan, nici Baley nu se întoarseră şi Daneel rămase fără prea multe opţiuni.

— Prietene, ce ne facem? Mergem şi noi în căutarea doctorului Calvin?

— Hari, se pare că nu avem altceva ce face. Dacă până acum nu s-au întors este posibil să fi dat de probleme. Ar fi bine să mergem să-I căutăm.

— Îhî, ai dreptate. Dar chiar nu suntem pregătiţi de luptă. Cine ştie ce pericole s-ar putea să întâmpinăm.

— Avem minţile noastre ca arme. Este destul.

Hari zâmbi. Îl privi pe robotul cu chip tineresc şi îşi aşeză mâna pe umărul lui mecanic.

— Haide, Daneel.

Robotul încuviinţă şi cei doi porniră pe drumul bătătorit deja de Trevize şi Bliss. Sperau să se reunească şi apoi să rezolve enigma venirii lor aici.

Linişţea se lăsă peste stradă. Nimic nu arata ca înainte stătuseră şase oameni, diferiţi şi totuşi care aveau anumite lucruri în comun. Lumina celor două luni se opri asupra unui trup, iar o umbră prelungă se mişca pe asfalt sincron cu originalul. Îmbrăcat în negru, imposibil de recunoscut se opri chiar în faţa băncii pe care stătuse Bliss. Un zâmbet larg se născu pe fata individului.

— Totul merge coform planului…

SFÂRŞIT